

UZASADNIENIE

(...) Spółka Akcyjna w W., reprezentowana przez radcę prawnego R. T., wniosła pozew przeciwko S. Z., domagając się zasądzenia od niego kwoty 1 757,28 z ustawowymi odsetkami od 29.06.2015r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych. Uzasadniając swoje żądanie powódka wskazała, że Spółka (...) + (...) S.A., której jest ona następcą prawnym zawarła pozwanym umowę o abonament, w ramach której m.in. dostarczyła pozwanemu sprzęt umożliwiający odkodowanie o odbiór rozpowszechnianych przez nią programów telewizyjnych i radiowych i umożliwiała korzystanie z tego sprzętu w ramach umowy najmu. Z powodu zaległości w płatnościach abonamentu umowa ta została przez nadawcę rozwiązana z dniem 30.04.2013r. jednak pozwany mimo tego oraz mimo stosownego wezwania nie zwrócił wynajętego mu sprzętu, w związku z czym, stosownie do postanowień regulaminu świadczenia usług, został obciążony karą umowną za nie dokonanie zwrotu sprzętu w terminie – 300 zł, karą umowną za przedterminowe rozwiązanie umowy przyczyn leżących po jego stronie – 707 zł i kwotą 700 zł z tytułu wartości niezwróconego sprzętu. Ponadto od nieterminowo uiszczonych płatności naliczono odsetki ustawowe w wysokości 50,28 zł. Łącznie zaś wszystkie wymienione kwoty składają się na wartość dochodzonego roszczenia - 1 757,28 zł (k. 1-5, 10, 11).

S. Z. uznał powództwo w całości, wniósł jednak o rozłożenie płatności świadczenia dochodzonego pozwem na raty z uwagi na swoją trudną sytuację materialną (k. 54).

Sąd ustalił i zważył co następuje.

Zgodnie z przepisem art. 213 §1 kodeksu postępowania cywilnego sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba, że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W niniejszej sprawie Sąd nie doszukał się żadnych okoliczności mogących świadczyć, że uznanie powództwa przez pozwanego jest sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego lub zmierza do obejścia prawa. Powódka przedłożyła dokumenty potwierdzające, że pozwany zawarł z jej poprzedniczką prawną umowę o abonament, której warunki przewidywały możliwość naliczenia kar umownych za rozwiązanie umowy przez upływem okresu, na jaki została zawarta z przyczyn leżących po stronie abonenta oraz za nie dokonanie w określonym terminie zwrotu sprzętu wynajętego abonentowi (umowa k. 14, 15, regulamin umowy o abonament k. 31-40). Inne dokumenty przedstawione przez powódkę potwierdzają, że pozwany otrzymał sprzęt o wartości 700 zł (dekoder i karta) oraz, że opłaty z tytułu abonamentu uiszczał z opóźnieniem w związku z czym zasadnym było nie tylko rozwiązanie umowy przed terminie, ale również naliczanie odsetek w wysokości ustawowej od uiszczanych nieterminowo płatności. W tej sytuacji nie ma żadnych uzasadnionych podstaw, aby chociażby podejrzewać, że oświadczenie pozwanego o uznaniu powództwa w całości może być sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego lub zmierzać do obejścia prawa. Sąd był więc oświadczeniem pozwanego związany i musiał orzec o żądaniu pozwu uwzględniając ten fakt, bez szczegółowego badania i ustalania stanu faktycznego.

Zgodnie z przepisem art. 320 kodeksu postępowania cywilnego w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć zasądzone świadczenie na raty. Pozwany taki właśnie wniosek złożył, prosząc o rozłożenie zasądzonych świadczeń na raty w wysokości 100 zł miesięcznie. Badając zasadność tego wniosku, Sąd w oparciu o uznane za wiarygodne zeznania pozwanego ustalił, że ma on 79 lat a jedynym źródłem jego dochodu jest emerytura w wysokości 1 185 zł miesięcznie. Gospodarstwo domowe prowadzi wraz z 73 letnią żoną, która nie uzyskuje żadnych świadczeń z ZUS lub KRUS i pozostaje na jego wyłącznym utrzymaniu. Pozwany i jego żona mieszkają w lokalu należącym do (...), za który miesięcznie (wraz z rachunkami za wodę) płacą 150 zł. Poza tym co miesiąc wydają oni na lekarstwa około 180-200 zł i około 100 zł na rachunki za energię elektryczną. Uwzględniając powyższe Sąd przyjął, że wniosek pozwanego o rozłożenie zasądzonych świadczeń na raty jest zasadny, gdyż jego sytuacja osobista i finansowa czyni uiszczenia przez niego całości tego świadczenia jednorazowo, czy nawet w kilku ratach, niemożliwym. W tej sytuacji nie uwzględnienie wniosku pozwanego skutkowałoby jedynie tym, że nie wykonałby on obowiązku wynikającego z wyroku w związku, z czym powódka najprawdopodobniej zmuszona byłaby złożyć wniosek o wszczęcie

egzekucji, a to z kolei narażałoby pozwanego nie tylko na zwiększenie zadłużenia, wynikające z naliczania odsetek od zasądzonej należności, ale także na konieczność zapłaty kosztów związanych z postępowaniem egzekucyjnym.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów zasądzone od pozwanego na rzecz powódki całą dochodzoną należność główną. Podzielając pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uchwale z 22 września 1970r., wydanej w sprawie oznaczonej sygn. akt III PZP 11/70, z uwagi na rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty, zgłoszone przez powódkę roszczenie odsetkowe uwzględniono jedynie częściowo, zasądzając wymienioną w pozwie kwotę z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia powództwa tj. od 29 czerwca 2015r. do dnia wydania wyroku czyli do dnia 13 stycznia 2016r.

Stosownie do, wynikającej z przepisu art. 98 §1 kodeksu postępowania cywilnego, zasady odpowiedzialności za wynik postępowania, od pozwanego, jako strony przegrywającej, zasądzone na rzecz powódki poniesione przez nią koszty procesu, na które złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 30 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 600 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Mając jednak na uwadze, opisaną wyżej, trudną sytuację majątkową pozwanego oraz uwzględniając, że całość kosztów procesu (647 zł), stanowi aż 36,8% dochodzonego w sprawie roszczenia, Sąd przyjął, że zachodzi, przewidziany przepisem art. 102 kpc, szczególnie uzasadniony wypadek i obciążył pozwanego kosztami procesu poniesionymi przez powódkę jedynie w części tj. do kwoty 347 zł, a w tym kwotą 300 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego.

Zgodnie z przepisem art. 333 §1 pkt. 2 kpc, zasądzając roszczenie uznane przez pozwanego, sąd z urzędu nadaje wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności. Ponieważ jednak w przedmiotowej sprawie płatność zasądzonej należności została rozłożona na raty orzeczenie o natychmiastowej wykonalności wyroku ograniczono do rozstrzygnięcia o kosztach procesu.